

Азъ решихъ да бдя; накладохъ хубавъ огънь и седнахъ до него

Току-речи цѣлата нощ бѣше изминал доста спокойно, и азъ почнахъ да идвамъ на себе си, когато чухъ въ долната стая домакина и жена му да говорятъ и се каратъ. Бѣше вече на съмване. Като подадохъ ухо презъ огнището, което се съобщаваше съ долното,оловихъ ясно тия думи на съпруга:

„Е, добре! Най-после нека се разберемъ: трѣбва ли да заколемъ и единия и другия?“

А жената отговори: „Да“.

Седъ това не чухъ вече нищо.

Азъ едвамъ дишахъ, цѣлото ми тѣло бѣ студено като мраморъ: да ме бѣхте

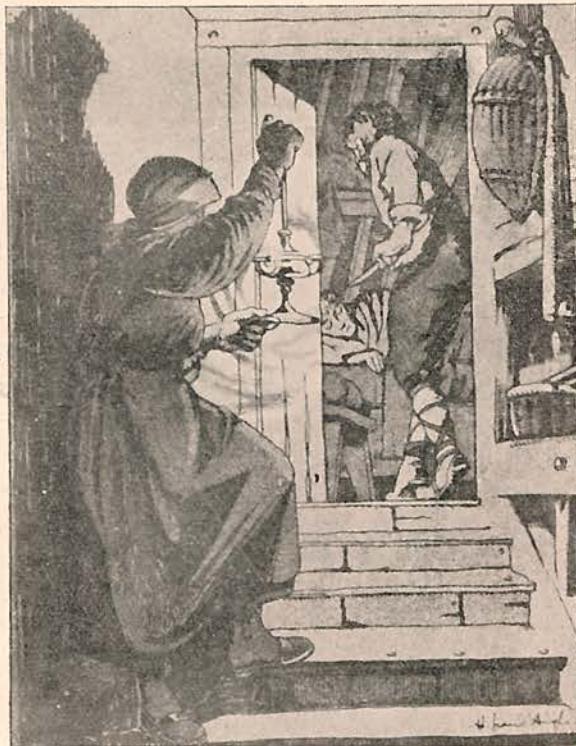

видѣли, нѣмаше да ме познаете, живъ ли съмъ, или мъртвъ. Боже! като си помисля сега!... Ние двама, ти го речи безъ оржия, срещу тѣхъ, дванадесетъ или петнадесетъ, които имаха толкова много оржия! А моите другари, мъртвъ отъ умора, спѣше като закланъ!... Не смѣхъ да го извикамъ, за да не дигне шумъ; да се измѣкна самъ — не можехъ: прозорецътъ не бѣше никакъ високъ, но долу две едри кучета виеха като вѣлци.

Мина четвъртъ часъ, но времето ми се стори дѣлго. Чухъ нѣкой да се качва по стълбата, и презъ процепите на вратата видѣхъ бащата, съ лампа въ едната рѣка, а въ другата — съ голѣмъ ножъ. Той се качваше, жена му вѣрвѣше следъ него. Азъ се скрихъ задъ вратата; той отвори.

Но, преди да влѣзе, той оставилъ лампата, която жена му дойде да вземе; сетне влѣзе босъ, а тя отвѣнъ му казваше тихо, като затуляше съ прѣститѣ си силната свѣтлина на лампата: „Полека стѫпвай, полека!“

Той стигна до стълбата, после се качи съ ножа между зѣбите и, като се изравни съ височината на леглото, дето спѣше клетиятъ момъкъ, прострѣнъ, съ открито гърло, взе ножа си, а съ другата рѣка... хвани единъ жамбонъ, който висѣше на гредата, отрѣза единъ рѣзанъ и се отдръпна, както бѣ дошълъ.

Вратата се затвори, лампата изчезна и азъ останахъ самъ съ своите размисли.

Щомъ настѫпи денътъ, цѣлото семейство дойде съ голѣмъ шумъ да ни събуди, както бѣхме поржчали. Донасятъ за ядене: слагатъ закуска — много чиста